

Pet Hrvatic na

vrhu Čo Oja

Ženska alpinistična odprava, sestavljena iz osemnajstih deklet iz vse Hrvaške, je v začetku oktobra lani osvojila vrh šestega največjega himalajskega osemtisočaka, 8.201 meter visokega Čo Oja, ki leži na meji med Nepalom in Tibe-

tom, le nekaj več kot trideset kilometrov zahodno od Mount Everesta. Na vrh se je uspelo povzpeti petim dekletom: Dariji in Iris Bostjančić, Vedrani Simičević, Mariji Maćešić in Jani Mijailović. Vse so bile na Himalaji prvič, od zadnjega višinskega

tabora do vrha Čo Oja pa so se povzpele celo brez dodatnega kisika. Hrvaška odprava je šele četrta ženska odprava v zgodovini alpinizma, ki je premagala mejo 8.000 metrov. Pred tem je to uspelo le dvema ameriškima in eni kitajski.

Alpinistke iz vseh delov Hrvaške so se na podvig, ki si ga je zamislila Ana Marija Bojko, podprli pa so ga predsednik Mesić, vlada, občine, mesta in olimpijski komite, pripravljale več kot leto dni. Osemnajst deklet je opravilo nešteto vzponov na štiritočake, plezalo po dolgih stenah in vsakodnevno teklo navkreber.

V prvi polovici avgusta je odprava, ki so jo poimenovali Hrvaška ženska alpinistična ekspedicija na Čo Oju, opravila še zadnje obveznosti pred odhodom, 14. avgusta pa so dekleta s svojo spremnljevalno ekipo, ki jo je vodil izkušeni hrvaški alpinist Darko Berljak, odpotovala proti Himalaji. Že takoj po prihodu v Katmandu so Hrvatice zavihale rokave in se podale na šestdnevno višinsko aklimatizacijo na področje Lamtang Himala, kjer so se najprej povzpele na 3.500 metrov visok Singh Gompi, nato na Gosiakundska jezera, ki ležijo na približno 4.500 metrih nadmorske višine, v naslednjih štirih dneh pa so jih čakali vzponi na 5.000 metrov visoke vrhove v bližnji okolici. Na teh vzponih sta se jim prvič pridružili Šerpi Pasang in Dawa, ki sta jih spremljali tudi na Čo Oju. Pred odhodom v Tibet je odprava nakupila še zadnjo potrebno opremo in hrano, dekleta in štiri Šerpe, Lakhpa, Dawa, Pasang in Nawang, pa so odšli v samostan v Boudhanathu in prejeli še budistični blagoslov.

Cesta v pekel

Zadnji avgustovski dan, potem ko je iz Hrvaške prispel še drugi del odprave, je sledila nekaj manj kot sto petdeset kilometrov dolga pot proti Tibetu, ki jo je močno oviral monsun. Ta je povzročil poplave, poškodoval ceste, ustavil vsa prevozna sredstva in v mestu povzročil popoln kaos. Po drugi strani je bila odprava monsuna vesela, saj potem, ko se vetrovi umirijo in preneha deževati, doline in gore navadno obsijejo sončni žarki, dneve zatišja pa lahko alpinisti s pridom izkoristijo za vzpone.

Do obmejnega mesta Kodari je odprava, skupaj s tremi tonami in pol opreme in hrane, prispela v šestih urah, prečkanje meje pa ji je vzelo skoraj še enkrat toliko časa. Sledila je razburljiva in nevarna vožnja po edini cesti, ki preko Himalaje povezuje

Katmandu in Lhaso ter jo trenutno obnavljajo, zaradi česar je v še slabšem stanju kot navadno. Trideset kilometrov dolg kos ceste, ki so jo tujci poimenovali kar "cesta v pekel" (Road to Hell), se s 1.000 metrov nadmorske višine povzpne na 5.200 in vodi do mesta Nyalama, v katerem se je odprava zadržala nekaj več kot dva dni in kratek postanek izkoristila za nekaj vzponov na bližnje vrhove, visoke do 5.500 metrov.

Po dvesto kilometrov dolgi vožnji, v glavnem preko puščave, je bilo mesto Tingri naslednja dvodnevna postaja. Iz Tingrija se je odprava nato podala na petintridesetkilometrsko pešačenje proti baznemu taboru, ki leži na nadmorski višini 5.700 metrov. Opremo in hrano je preneslo kar sedeminšestdeset jakov.

Prvi vzponi preko 7.000 m

V bazni tabor se je odpravi uspelo prebiti 7. septembra, dva dni pred načrtovanim datumom. V taboru jih je dočakalo slabo vreme in lepo število odprav z vsega sveta. Kljub slabemu vremenu se je Dariji Bostjančič že v prvih dneh uspelo povzpeti do prvega višinskega tabora na 6.400 metrih, več pa so preprečevali veter, slaba vidljivost in sneg. Teden dni po prihodu v bazni tabor je osem alpinistk prenočilo v prvem višinskem taboru, nato pa so se povzpele še do prvih serakov, štiristo metrov višje. Pet dni kasneje, 19. septembra, je prva skupina deklet, sestavljena iz sester Bostjančič in Vedrane Simičević, prvič prespala na 6.900 metrih, kjer je bil postavljen drugi višinski tabor, do te višine pa so se povzpele še štiri dekleta, Jana Mijailović, Tihana Boban, Iris Prebeg in Josipa Levar.

Že dan kasneje je omenjenih osem deklet končalo aklimatizacijske vzpone. Zadnjega, od prvega do drugega višinskega tabora in do višine 7.100 metrov, za katerega je predvidenih osem ur vzpenjanja, so zmogle v vsega šestih urah in pol.

Zadnjih sto metrov vzpona je alpinistke oviral globok sneg, poleg tega pa so si morale pot v sneg vrezovati same, saj se druge odprave, ameriška, španska, italijanska, kitajska in singapurska, niso vzpenjale nad drugi višinski tabor. V baznem taboru so medtem prejeli nič kaj spodbudne novice, saj je vremenska napoved obljubljala močno sneženje, veter, slabo vidljivost in nizke temperature.

Slabo vreme skoraj preprečilo naskok na vrh

Napoved se je uresničila prav 24. septembra, ko so dekleta načrtovala naskok na vrh, satelitske slike pa so pokazale, da naj bi se nevihtno vreme, ki je divjalo na vrhu Čo Oja, izboljšalo šele čez tri dni. Kljub slabemu vremenu je izkušeni alpinist Darko Berljak dekleta že naslednji dan poslal proti vrhu, saj je vedel, da je treba priložnost za uspešen vzpon na vrh osemtisočaka pričakati v enem izmed višinskih

Zadnjih sto metrov vzpona je alpinistke oviral globok sneg, poleg tega pa so si morale pot v sneg vrezovati same, saj se druge odprave, ameriška, španska, italijanska, kitajska in singapurska, niso vzpenjale nad drugi višinski tabor.

SLOVENSKA GORNIŠKA ŠOLA
SLOVENIAN MOUNTAINEERING SCHOOL

Tečajji turne smuke in lednega plezanja ter petdnevni izlet v turnosmučarski paradíž Oztalskih Alp.

Posredujemo najboljše in preizkušeno znanje gorskih vodnikov z mednarodno licenco s področja gorništva, športnega plezanja in alpinizma.

www.gorniskasola.net

taborov.

Darija in Iris Bostjančič ter Vedrana Simičević, vse doma z Reke, so se proti prvemu višinskemu taboru podale naslednje jutro in ga dosegle popoldan. Čeprav so nameravale že takoj naslednji dan priti do drugega tabora, jih je slabo vreme prisililo, da so kar tri noči prespale na 6.400 metrih nadmorske višine.

Večina odprav iz drugih držav se je zaradi slabih razmer, ki so naznanjale prihod zimskega monsuna in jim ni bilo videti konca, odločila odpovedati svoje vzpone in je začela pospravljati višinske tabore. Drugače so se odločile reške alpinistke, ki so po posvetu z Berljakom sklenile, da bodo že naslednji dan, ne glede na vremenske razmere, poizkušale doseči drugi višinski tabor in tam počakati na morebitno priložnost za naskok na vrh. Prva, hkrati pa tudi zadnja priložnost za naskok na vrh (5. oktobra se je morala odprava napotiti v dolino) naj bi se ponudila 2. oktobra.

Končno na vrhu

Alpinistke so se kljub gosti megli in veliki količini novega snega prebile do drugega višinskega tabora, kar je presenetilo celo izkušene alpiniste drugih odprav, ki so se počasi odpravljale domov. Druga

skupina deklet, tokrat sestavljena iz Mačešičeve, Šijanove in Mijailovičeve, je istočasno dosegla prvi višinski tabor.

1. oktobra se je odpravi le nasmehnila sreča, saj se je vreme znatno izboljšalo, zaradi česar se je Dariji, Iris in Vedrani uspelo povzpeti 7.600 metrov visoko in postaviti tretji višinski tabor, kjer so pred odločilnim vzponom na vrh tudi prespale. Marija, Jana in Milena so se medtem povzpele do drugega višinskega tabora.

Reška trojka se je za naskok na vrh začela pripravljati že nekaj ur zatem, ko je dosegla tretji tabor, natančneje ob drugi uri zjutraj, nekaj pred peto pa so se Darija, Iris in Vedrana odpravile na šesto višinskih metrov dolgo vzpon proti vrhu Čo Oja. Pot jim je lajšal mesec, ki je osvetljeval pobočje gore, oteževal pa močan veter, ki se je iz minute v minuto krepil. V trenutku, ko so imela dekleta pred seboj le še tretjino poti, je bila hitrost vetra že 100 km/h, in ko je že kazalo, da jim bo prav veter preprečil pot na vrh, se je vreme umirilo, alpinistke, ki so se vzpenjale brez dodatnega kisika, pa so ob 12.10 dosegle tako zeleni vrh. Sledil je spust do drugega višinskega tabora, medtem pa se je Jani Mijailović in Mariji Mačešič uspelo prebiti do

tretjega višinskega tabora, naslednji dan pa je tudi njima uspelo priplezati na vrh Čo Oja.

Uspeh alpinistk, sicer šele četrti tovrsten v vsej zgodovini alpinizma, je dopolnila še Ena Vrbek, ki je opravila vzpon na sedlo Nangpa La, ki leži na približno 6.200 metrih nadmorske višine, in se do baznega tabora spustila s smučmi.

Mount Everest naslednji mejnik

V naslednjih dveh dneh je sledilo pospravljanje vseh višinskih taborov ter zamudno pakiranje dveh ton in pol težke opreme. Že naslednji dan se je morala karavana, sestavljena iz osemnajstih deklet, devetih spremljevalcev, petih Šerp in skoraj petdesetih jakov, ki so nosili opremo, iz baznega tabora spustiti v dolino ter se s tovornjaki in terenskimi avtomobili odpeljati do meje z Nepalom, nato pa še v sto štirideset kilometrov oddaljeni Katmandu, od koder se je odprava čez dva dni napotila domov. Alpinistke po tem uspehu ne nameravajo mirovati in so že napovedale naskok na vrh Mount Everesta. Nov mejnik bodo Hrvatice skušale postaviti že maja prihodnje leto.

GorskeSledi
www.gorske-sledi.com

Športno   Okoljevarstveno   Kulturno
Informativno   Poučno

Oddaja, ki prinaša delček gorskega sveta v vaše domove.

video **OSKAR**
www.video-oskar.com